

Sophie Nielsens prædiken søndag seksagesima

Taler

Sophie Nielsen
Præst

Dato

20. februar 2022

Sted

Ishøj og Vejleå Kirker

Omstændigheder**Prædikentekst**

Markusevangeliet kapitel 4, vers 26-32

Det mindste frø i verden – kan vokse op og blive til et helt træ. Det minder mig om dengang jeg havde min første nyttehave og en af de andre lidenskabeligt fortalte mig om skvalderkål. ”Du skal vide at skvalderkål er det vildeste ukrudt! Bare du efterlader et rodstykke på 1mm så kan skvalderkål vende tilbage, så sindssygt er det!”

Hvis nogen af jer har prøvet at luge skvalderkål – og det er vi nok mange der har – så ved I at jeg har ret. Det er en sindssyg plante, hadet af mange og elsket af ganske få.

Men det er også lige før jeg vil kalde skvalderkål for en kristen plante.

I hvert fald hvis man skal tro på historien om at den kom til Danmark med munkene i Middelalderen og sidenhen har bredt sig. Så ville man kunne sige at lige som lyden af kirkeklokker, så er skvalderkålen, som gror i haverne og ude i naturen, et tegn på at vi er i et kristent land.

På Jesu tid var sennepsplanten en slags skvalderkål – enhver bonde i Palæstina og omegn vidste at den skulle man sørge for at luge ud af sin mark, for sennepsplanten havde grokraft nok til at overtage det hele. Ligesom skvalderkålen. Sådan en grokraft har Guds Rige.

Det er dejligt at høre om Guds Rige, der gror godt. Som kornet på marken, der vokser op og bliver til liv og glæde for mennesker. Og det er også godt for os at kristendommen i en periode har haft grokraft nok til at overgro alt andet. For kirkeklokkerne og skvalderkålen er ikke de eneste tegn på at vi lever i et kristent

land. Danmark er gennemsyret af kristendommen.

Guds ord har vokset i mere end 1000 år her i landet og det har haft stor betydning: Alle ting er godt nok ikke som de burde være. Men vi behandler for det meste hinanden med værdighed og respekt. De gamle får ikke lov til at sulte i kolde boliger. De syge bliver plejet og passet. Vi har demokrati og der er plads til mindretallets synspunkter – vi laver arrangementer, der skal fremme forståelsen og fællesskabet mellem os. Og vi går fremtiden i møde med nogenlunde fortrøstning. Hvorfor gør vi det? Fordi Guds ord om kærlighed, respekt og tilgivelse er blevet sået hos os og er vokset og har båret frugt.

Men hvad vil der ske i fremtiden?

I forgårs lagde en af vores andre præster, Michael, op på Facebook at nu er Ishøj igen i top 10 – vi er i top 10 over de sogne, hvor der er færrest medlemmer af Folkekirken. Vi er på vej ned mod de 41% og det går kun én vej. Og selvom det ikke ser sådan ud alle steder i Danmark, så er der rigtig mange steder, hvor Folkekirken er ved at blive et mindretal – også nogle steder, hvor de aldrig troede at de skulle få samme ”problem” som Ishøj.

Og efter århundreder, hvor kristendommen har stået stærkt i vores del af verdenen, så er det i de her år nogle ganske andre steder at væksten er. I Asien, Afrika og Sydamerika slutter millioner sig til kristendommen hver uge.

Hvordan skal vi så tænke om Guds rige og væksten i lyset af den udvikling? Hvordan skal vi tænke og tale om Guds riges grokraft og evne til at overgro alt andet i en situation, hvor det ikke ser helt sådan ud, her hos os?

Det synes jeg er interessant at tænke over. Og jeg har nogle forslag.

I de her år er der en havetrend, der hedder Vild med vilje. Den går ud på at rydde mindre op i sin have og lade flere planter, af dem, der kommer af sig selv, få lov til at være på matriklen. Og måske kan vild med vilje overføres til kristendommen. For hvor vi før i tiden måske gik rigtig meget op i om den kristendom vi repræsenterede, var den helt 100% ægte, lutherske kristendom – så er det måske blevet tid til at acceptere mere mangfoldighed i vores kristne fællesskab. Og hvor vi indtil nu har dyrket en kristendom, hvor ret meget fokus har været på vores smukke kirker og flotte gudstjenester, med høj kvalitet i både

ord og musik, så skal vi måske til at se en anden værdi i de ting, der dukker op i sprækkerne – som ikke er store forkromede projekter, der udgår fra huset her. Måske skal vi interessere os mere for de små projekter, som kan opstå ude i byen omkring os og som måske ikke altid skal involvere de af os, der er ”professionelle kristne” og får løn for det. Måske skal vores kristendom være mere ”Vild med Vilje” – med tanke på skvalderkålen og sennepsplanterne.

En anden ting jeg læser i teksten, er budskabet om at det er Gud, der har det endelige ansvar for Guds Riges vækst. Det er ikke os, der får det til at gro, lige så lidt, som det er bonden, der får kornet i jorden til at flække og den lille spire, til at søge mod lyset. Det er Gud, der gør det.

Ja selvfølgelig er det dét. Gud har sået frøet – det begyndte også som noget af det mindste – nemlig det lille nyfødte barn i Betlehem. Og hvordan dét lille frø skulle spire, vokse, blive til et helt livstræ for trætte sjæle at hvile i og vokse i – ja det var der ingen, der kunne vide, da barnet blev født, og det er der også kun én, der kunne føre igennem: Gud.

Gud ved, hvor Guds Rige vil vokse hen og hvordan.

Det kan vi så bruge på flere måder. Det kan både være en trøst og en sovepude at vide at Gud bærer ansvaret i sidste ende. Skal vi så læne os tilbage og lade Helligånden ordne, hvad ordnes skal? Eller skal vi arbejde med på væksten i fortrøstning om at Guds Rige er større end vi nogensinde kan gøre det til? Det overrasker jer nok ikke at jeg tror vi skal det sidste.

Og det tror jeg, fordi kristendom aldrig har handlet om at lukke sig om sig selv, hverken personligt eller kirkeligt, uanset hvor dejligt det ellers kan føles. Der er en grund til at noget af det vigtigste vi har fra Jesus, er kaldet til næstekærlighed. Vi er kaldet til at tage del – og til at være med. Vi skal vise hvad der spirer inde i os.

Så lige så længe som der er mennesker, der har det svært. Så har vi et kald til at forsøge at hjælpe. Vi må se på hvor i vores samfund, der er brug for os.

Og så længe vi har ører for de gode budskaber, der er i kristendommen – så længe er det vores opgave at fortælle dem videre. Vi skal tale om menneskets værdi. Om menneskets plads i verden. Om Guds kamp for verden og det liv,

Gud kalder os til.

De to ting, hedder med fine ord Diakoni: At tjene andre. Og Katekese: At undervise. Og egentlig er det jo ikke vigtigt hvad vi kalder det. Det vigtige er at vi finder en måde at være kirke på her i Ishøj – og i Danmark – og i verden. Også når det ikke ser ud til at kristendommen står så stærkt som den gjorde engang. Også når vi ikke synes at væksten er med os.

Hvordan vi skal gøre det – det tror jeg vi kommer til at have mange samtaler om, i årene fremover. For det er ikke slut endnu. Det frø, der blev sået og spirede engang, det gror stadig. Guds rige vokser – og måske bliver det ikke den plante som vi havde tænkt os, men noget ganske andet. Det vil tiden vise. Det vil Gud vise.

Lovprisning

Lov og tak og evig ære være du vor Gud, Fader, Søn og Helligånd. Du, som var, er og bliver, én sand, treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed, Amen.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet, Seksagesima

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/sophie-nielsens-praediken-seksagesima-sondag>